

ஸ்ரீ :
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம :

நம்பெருமாள் விஜயம்

(ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு:)

(மலர்- 259)

Dec (1) / 2017

நம்பெருமாள், எம்பெருமானார் அருளால் முயன்றவன்
'ஸ்ரீ அஹோயில தாஸன்' க.ஸ்ரீதரன்

ஸ்ரீ:
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:
திருவே தஞ்சம்
திருவரங்களே தஞ்சம்
தஞ்சமடைந்த நம் ராமானுஜன் திருவடிகளே தஞ்சம்

கைப்பொருள்கள் முன்னமே கைக்கொண்டார் காவிரி நீர்
செய்ப்புரள ஓடும் திருவரங்கச் செல்வனார்
எப்பொருட்கும் நின்று ஆர்க்கும் எய்தாது நான் மறையின்
சொற்பொருளாய் நின்றார் என் மெய்ப்பொருளும் கொண்டாரே.

காவேரி வர்த்ததாம் காலே காலே வர்ஷது வாஸவ:
ஸ்ரீரங்கநாதோ ஜயது ஸ்ரீரங்கஸ்ரீச்ச வர்த்ததாம்

ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு:

உட்பொதிவு

1. லக்ஷ்மீ தந்தரம்	3
2. ஸ்ரீபாஷ்யம்	5
3. ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரம்	7
4. ஆசார்ய ஹ்ருதயம்.....	11
5. திருவாய்மொழி (ஈடு வ்யாக்யானம்).....	20
6. இராமானுச நூற்றந்தாதி.....	28

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீபாஞ்சராத்திர ஆகம நூலான

லக்ஷ்மீ தந்திரம்

(பகுதி - 79)

சிஷ்யனுடைய லக்ஷணங்கள்

37. சிஷ்யச்ச தாத்ருசோ ஜ்ஞேய: ஸர்வலக்ஷண லக்ஷித:
க்ஷாந்தி சீலம் ஸுதீமந்தம் க்ரோத லோப விவர்ஜிதம்
38. ஸ்நாந அர்ச்சநாதம் நித்யம் குரு சுக்ருஷணோத்யதம்
விப்ராக்நி தேவ பித்ருஷு பக்தம் தர்பண சீலிநம்
39. குலீநம் ச ததா ப்ராஜ்ஞம் சாஸ்த்ரார்த்த நிரதம் ஸதா
ப்ராஹ்மணம் க்ஷத்ரியம் வைச்யம் சூத்ரம் வா பகவத் பரம்

பொருள் - சிஷ்யனும் அதே போன்ற தன்மைகளுடன் இருத்தல்வேண்டும். பொறுமை, சீலம், புத்திசாலித்தனம் கொண்டவனாக இருக்கவேண்டும். க்ரோதம், பேராசை ஆகியவற்றைத் துறக்கவேண்டும். அன்றாடம் தகுந்த விதிமுறைகளின்படி நீராடுதல், அர்ச்சித்தல் போன்றவற்றைக் கைக்கொண்டவனாகவும், ஆசார்யனுக்கு எந்தநேரத்திலும் பணிவிடை செய்யத் தயாராகவும், அந்தணர்கள் - அக்னி - தேவர்கள் - பித்ருக்கள் ஆகியவர்களுக்கு அடிபணிந்தும், தர்ப்பணங்கள் செய்து இருக்கவேண்டும். நல்ல குலத்தில் வந்தவனாகவும், அறிவு நிறைந்தவனாகவும், எப்போதும் சாஸ்த்ரங்களைக் கற்பதில் நோக்கம் கொண்டவனாகவும் இருக்கவேண்டும். அவன் அந்தணன், க்ஷத்ரியன், வைச்யன் மற்றும் சூத்ரன் ஆகிய எந்த வர்ணமாக இருந்தாலும், பகவானின் பக்தனாக இருந்தால் சிஷ்யனாகலாம்.

40. ஈத்ருக் லக்ஷண ஸம்யுக்தம் சிஷ்யம் ஆர்ஜவ ஸம்யுக்தம்

வர்ண தர்ம க்ரியோபேதாம் நாரீம் ஸத்விவேகிநீம்

41. வித்யாதநுமதே பத்யுரநந்யாம் பதிமாநிநீம்

ஏவம் லக்ஷணகம் சிஷ்யம் ஆசார்யோ பகவந்மய:

ஜ்ஞாபயேத் விதிவந் மந்த்ராந் குரு த்ருஷ்டயா ஸமீக்ஷ்ய து

பொருள் - இவ்விதமாக சிஷ்யனுக்குரிய அனைத்து லக்ஷணங்களும் கொண்ட ஒருவனை ஆசார்யன் ஏற்றுக்கொண்டும், அவனுக்கு பகவானின் இடத்திலிருந்து அனைத்து மந்த்ரங்களையும் உபதேசிக்கவேண்டும். மேலும் தனது கணவனை மதிப்பவளாகவும், தனது கடமைகளைச் சரிவர இயற்றுபவளாகவும், கணவனின் அனுமதி பெற்றவளாகவும் உள்ள ஒரு பெண்ணையும் சிஷ்யையாக ஏற்கலாம்.

ஸ்ரீலக்ஷ்மீ தந்த்ரம் அத்யாயம் இருபத்து ஒன்று ஸம்பூர்ணம்

ஸ்ரீரங்கநாச்சியார் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்ரீகமலவல்லி நாச்சியார் திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

பகவத் ராமானுஜர் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீபாஷ்யம்

(பகுதி - 259)

(இங்கு இரண்டுவிதமான ஆசேஷபங்கள் எழுகின்றன) இங்கு கூறப்படும் உபமான உபமேய பொருள்களின் ஸம்பந்தம் என்பது இதயம் என்ற சிறிய அளவு கொண்ட ஒரு பகுதியை ஆதாரமாகக் கொண்டுள்ளது. இவ்விதம் கொள்ளும்போது, இதயத்தின் அளவே கொண்டதான ஆகாசத்தால் (பூத ஆகாசம்) ஸ்வர்கம், பூமி போன்ற பலவற்றுக்கும் ஆதாரமாக உள்ள நிலை பொருந்தாது. அடுத்து தஹராகாசம் பரமாத்மாவே என்று கொள்ளப்பட்டாலும், அந்த ப்ரஹ்மாகாசத்தை (ப்ரஹ்மமாகிய தஹராகாசம்) வெளியில் காணப்படும் பூத ஆகாசத்துடன் ஒப்பிட இயலாது; ஏனென்றால், சாந். (3-14-3) - ஜ்யாயாந் ப்ருதிவ்யா ஜ்யாயாந் அந்தரரிஷாத் - பூமியைக் காட்டிலும் பெரியது, அந்தரிஷாத்தைக் காட்டிலும் பெரியது - என்று கூறப்படுவதால் ஆகும். (இந்த ஆசேஷபங்களுக்கு சமாதானம் கூறுகிறார்) இவ்விதம் கூறுவது சரியல்ல. இந்த வரியானது தஹராகாசம் என்பது இதயத்தாமரையின் நடுவில் உள்ள இடத்தில் மட்டுமே அடங்கியுள்ளது என்ற எண்ணத்தை விலக்குவதற்காகவே உள்ளது (அதாவது அது வெளியில் உள்ள ஆகாசம் போன்று அளவில் மிகவும் பெரியது என்று கருத்து). உதாரணமாக “சூரியன் அம்பைப் போன்று செல்கிறான்” என்பதன் மூலம் சூரியன் அம்பு போன்று மெதுவாகச் செல்லவில்லை, அதனைக் காட்டிலும் வேகமாகச் செல்கிறான் என்பதே உணர்த்தப்படுகிறது.

அடுத்து ஒரு ஆசேஷபம் எழுகிறது. சாந். (8-1-5) - ஏஷ ஆத்மா அபஹதபாப்மா - இந்த ஆத்மா பாபங்கள் அற்றது - என்று தொடங்கும் வாக்கியம் மூலமாக தஹராகாசம் கூறப்படவில்லை. எப்படி? சாந். (8-1-5) - தஹர: அஸ்மிந்நந்தர ஆகாச: தஸ்மிந் யதந்தஸ் தத் அந்வேஷ்டவ்யம் - இதயத்தினுள் தஹராகாசம்

உள்ளது, அதற்குள் எது உள்ளதோ அதுவே தேடப்படவேண்டும் - என்று கூறுவதன் மூலம் தஹராகாசத்தை விட வேறுபட்ட ஒன்று உள்ளது என்றும், அதுவே தேடப்படவேண்டியது என்றும் உணர்த்தப்படுகிறது. ஆகவே சாந். (8-1-5) - ஏஷ ஆத்மா அபஹதபாப்மா - இந்த ஆத்மா பாபங்கள் அற்றது - என்று தொடங்கும் வரி மூலம், இவ்விதம் தேடப்பட வேண்டிய வஸ்துவே கூறப்பட்டது (தஹராகாசம் அல்ல) என்றாகிறது.

தென்னரங்கன் திருவடிகளே சரணம்
தென்னரங்கன் செல்வம் முற்றும் திருத்தி வைத்த இராமாநுசன்
திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீவேதாந்த மஹாதேசிகன் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரம்

(பகுதி - 259)

க்ருஷ்ணனின் அவதார ரஹஸ்யம்

மூலம் - இங்கு “மாம்”, “அஹம்” என்கிற பதங்களுக்கு அடையே அவதார ரஹஸ்யத்திலும், புருஷோத்தமத்வ ப்ரதிபாதந ப்ரகரணத்திலும் சொல்லுகிறபடியே, ஸௌலப்யத்திலும் ஸ்வாதந்தர்யத்திலும் ப்ராதாந்யேந நோக்கு.

அவதாரஸ்ய ஸத்யத்வம் அஜஹத் ஸ்வ ஸ்வபாவத்வ
சுத்தஸத்வ மயத்வம் ச ஸ்வ இச்சா மாத்ர நிதாநதா
தர்ம க்லாநௌ ஸமுதய: ஸாது ஸம்ரக்ஷணார்த்தா
இதி ஜநம் ரஹஸ்யம் யோ வேத்தி ந அஸ்ய புநர்பவ:

இவ் அவதார ரஹஸ்ய ஞானம் ஸத்வாரக ப்ரபத்தி நிஷ்டனுக்கு உபாயபூரகம், ஸ்வதந்த்ர ப்ரபத்தி நிஷ்டனுக்கு ஸ்வதந்த்ரனுடைய ஸௌலப்யத்தைக் காட்டும். இப் ப்ரகரணங்கள் இரண்டிலும் ஸித்தமான ஸௌலப்யமும் ஸ்வாதந்தர்யமும் ஒன்றுக்கொன்று துணையாயிருக்கும்.

- (1) ஸ்வதந்த்ரஸ்ய அபி ந ஏவ ஸ்யாத் ஆச்ரயோ துர்லபஸ்ய து
அஸ்வதந்த்ராத் பலம் ந ஸ்யாத் ஸுலபாத் ஆச்ரிதாத் அபி
- (2) அஸ்வதந்த்ரே ந கைங்கர்யம் ஸித்யேத் ஸ்வைர ப்ரஸங்கத:
துர்லபே ஸாத்யம் அபி ஏதத் ந ஹ்ருதயம் லோகநீதித:

ஆகையாலே கேவலஸுலபமான த்ருணாதிகளைப் போலன்றிக்கே ச்லாத்யனுமாய், துர்லபமான மேருவைப் போலுமன்றிக்கே ஸுலபன்யமாய்ப் பரனுமான சரண்யன் ஆச்ரயணீயனுமாய்ப் ப்ராப்யனுமாகிறான்.

விளக்கம் - சரமச்லோகத்தில் உள்ள “மாம்” என்னும் சொல்லானது ஸ்ரீமத்பகவத்கீதையில் க்ருஷ்ணன் தனது அவதார ரஹஸ்யத்தை வெளியிடும் இடத்தில் (இது கீதையில் 4-4 தொடங்கி 4-9 முடிய உள்ள ச்லோகங்கள்) உணர்த்தப்படும் ஸௌலப்யத்தைக் காட்டுவதாகும்; “அஹம்” என்னும் சொல்லானது ஸ்ரீமத்பகவத்கீதையின் புருஷோத்தம அத்யாயத்தில் வெளிப்படுகின்ற சுதந்திரமானவன் என்னும் தன்மையைக் காட்டுவதாகும். அவதாரஸ்ய ஸத்யத்வம் அஜஹத் ஸ்வ ஸ்வபாவத்வ சுத்தஸத்வ மயத்வம் ச ஸ்வ இச்சா மாத்ர நிதாநதா தர்ம க்லாநௌ ஸமுதய: ஸாது ஸம்ரசஷணார்த்தா இதி ஜந்ம ரஹஸ்யம் யோ வேத்தி ந அஸ்ய புநர்பவ: - ஸர்வேச்வரனுடைய அவதாரத்தின் ஸத்யமான தன்மை, அவதாரங்களில் தனது இயல்பை விடாத தன்மை, சுத்தமான ஸத்வத்தை மட்டுமே கொண்ட தன்மை, தனது ஸங்கல்பத்தை மட்டுமே அனைத்திற்கும் காரணமாகக் கொண்ட தன்மை, தர்மத்திற்கு இழிவு ஏற்படும்போது அவதாரிக்கும் தன்மை, ஸாதுக்களை ரக்ஷித்தலையே தனது பயனாகக் கொண்டுள்ள தன்மை என்பதான க்ருஷ்ணனுடைய அவதார ரஹஸ்யத்தை அறியும் ஒருவனுக்கு மறுபிறவி இல்லை. இவ்விதமாக உள்ள அவதார ரஹஸ்யம் குறித்த ஞானமானது - ப்ரபத்தியை அங்கமாகக் கொண்டு பக்தியில் நிலைநிற்பவனுக்கு, அவனுடைய உபாயத்தை பூர்த்தி செய்ய உதவும்; ப்ரபத்தியையே நேரடியான உபாயமாகக் கொண்டவனுக்கு, பகவானுடைய ஸௌலப்யத்தை உணர்த்தும். இங்கு இந்த விஷயத்தில் பகவானுடைய சுதந்திரத்தன்மையும், ஸௌலப்யமும் ஒன்றுக்கொன்று துணை செய்தபடியே இருக்கும். (1) ஸ்வதந்த்ரஸ்ய அபி ந ஏவ ஸ்யாத் ஆச்ரயோ துர்லபஸ்ய து அஸ்வதந்த்ராத் பலம் ந ஸ்யாத் ஸுலபாத் ஆச்ரிதாத் அபி - சுதந்திரமாக ஒருவன் இருந்தாலும் அவன் தன்னை அண்டுவதற்கு மிகவும் கடினமானவனாக இருந்தால், அவனை அடைதல் நிகழாது. அடைவதற்கு எளியவனாக இருந்து, சுதந்திரமானவனாக இல்லையென்றால், அவனிடமிருந்து எந்தப் பயனும் உண்டாகாது. (2) அஸ்வதந்த்ரே ந கைங்கர்யம் ஸித்யேத் ஸ்வைர ப்ரஸங்கத:

துர்லபே ஸாத்யம் அபி ஏதத் ந ஹ்ருதயம் லோகநீதி: - சுதந்திரமாக இல்லாத ஒருவனிடம் நாம் நமது விருப்பத்தின்படி கைங்கர்யம் செய்ய இயலும் என்பதால், நேர்மையான கைங்கர்யம் ஏற்படாது. அண்டுவதற்குக் கடினமாக இருக்கும் ஒருவனிடம் கைங்கர்யம் செய்யமுடியும் என்றாலும், அது கட்டாயத்தின் அடிப்படையில் செய்வதால் செய்வனுக்கு மனநிறைவை அளிக்காது. ஆகவே மிகவும் எளிமையாக உள்ள புல் போன்று அல்லாமல் சிறந்தவனாகவும், அடைவதற்கு இயலாத மேருமலை போன்று அல்லாமல் அடைவதற்கு எளியவனாகவும், உயர்ந்தவனாகவும், சரணம் புகத்தக்கவனாகவும் உள்ள அவனே அண்டி நிற்பதற்கான பயனாகவும் உள்ளான்.

மூலம் – இவ்விரண்டு பதத்திலும் ஸர்வரக்ஷகனான ஸர்வசேஷி ரக்ஷணத்துக்கு அவஸரம் பார்த்து நிற்கிற நிலையும் தோற்றுகிறது. இப்படி அவஸர ப்ரதீக்ஷனான ஈச்வரன், “ரக்ஷாபேக்ஷாம் ப்ரதீக்ஷதே” என்கிறபடியே, “என்றோ நம்மை இவர்கள் அபேக்ஷிப்பது?” என்கிற அபிப்ராயத்தாலே அபிமுகனாய் நிற்கிற நிலை, “மாம்” என்கிற பதத்திலே ஸூசிதம். “என்று நாம் இவர்களை அழுக்குக் கழற்றின ஆபரணத்தைப்போலே அங்கீகரிப்பது” என்கிற அபிப்ராயத்தாலே, ஸத்வரனாய்த் தன் பேறாகப் பலம் குடுக்க நிற்கிற நிலை “அஹம்” என்கிற பதத்திலே காட்டப்படுகிறது.

விளக்கம் – இப்படியாக “மாம், அஹம்” என்னும் இரண்டு சொற்கள் மூலமும், அனைத்தையும் காப்பவனும், அனைத்திற்கும் எஜமானனும் ஆகிய பகவான், ப்ரபந்நனைக் காப்பாற்றுவதற்கான நேரத்தை எதிர்பார்த்தபடி நிற்கின்ற நிலையானது வெளிப்படுகிறது. இவ்விதம் சரியான நேரத்தை எதிர்பார்த்தபடி உள்ள ஈச்வரன், லக்ஷ்மீ தந்தர்ம் (17-78) - ரக்ஷாபேக்ஷாம் ப்ரதீக்ஷதே – காக்கவேண்டும் என்னும் விண்ணப்பத்தை எதிர்பார்க்கிறான் – என்பதற்கு ஏற்ப, “இவர்கள் நம்மை என்று விண்ணப்பிப்பார்கள்?” என்று ஆவலுடன் நிற்கின்ற நிலையானது “மாம்” என்னும் சொல் மூலம் சூசகமாக வெளிப்படுகிறது. “அழுக்கு நீக்கப்பட்ட ஆபரணம் போன்று (ப்ரக்ருதியிலிருந்து விடுபட்ட இந்த ஜீவாத்மா) என்று இவர்களை நாம் ஏற்றுக்கொள்வது?” என்று எண்ணியபடி, நமக்கான

பலனை விரைவாக அளித்தலே தனது பயன் என்று ஈச்வரன் நிற்கும் நிலையை “அஹம்” என்னும் சொல் காண்பிக்கிறது.

மூலம் – இப்படி அகிஞ்சநான அதிகாரிக்கு யதாவிதி ரக்ஷாபேக்ஷா பூர்வக பரந்யாஸத்தையொழிய வேறொன்றால் அபேக்ஷையில்லாத ஸித்தோபாயத்தை “மாம் ஏகம்” என்று காட்டி, அதினுடைய வசீகரணார்த்தமான ஸாத்யோபாயத்தை “சரணம் வ்ரஜ” என்று விதியாலே காட்டுகிறது. இப்படி விதிக்கிற ப்ரபத்தி ரூப வித்யைக்கு, சரண்ய ப்ரஸாதநமாகச் சோதிதத்வத்தாலே வருகிற உபாயத்வம் பக்தியோக துல்யம்; இதனாலே ப்ரஸந்நான ஈச்வரன் மோக்ஷத்துக்கு ஸாக்ஷாதுபாயம்.

விளக்கம் – வேறு கதியில்லாத அதிகாரி ஒருவனுக்கு, தகுந்த விதிப்படி “என்னைக் காக்கவேண்டும்” என்னும் விண்ணப்பத்தை முன்னிறுத்தி, தனது பாரங்களை அவனிடம் சமர்ப்பணம் செய்வது அல்லாமல், வேறு எதனையும் எதிர்பாராமல் உள்ள ஸித்தோபாயத்தை (ஈச்வரன்) சரமச்லோகத்தில் உள்ள “மாம் ஏகம்” என்னும் சொற்கள் காண்பிக்கின்றன. அவனை ஈர்ப்பதான ஸாத்யோபாயமானது (ப்ரபத்தி), சரமச்லோகத்தில் உள்ள “சரணம் வ்ரஜ” என்னும் விதி மூலம் காண்பிக்கப்படுகிறது. இவ்விதமாக விதிக்கப்பட்டுள்ள ப்ரபத்தி வடிவத்தில் உள்ள வித்யையானது, அவனை மகிழ வைப்பதற்காக விதிக்கப்பட்டதால், இது பக்தியோகம் போன்று உபாயமாக உள்ளது. இதன் மூலம் மகிழும் ஈச்வரன், மோக்ஷத்திற்கான நேரடியான உபாயம் ஆகிறான்.

தூப்புல் பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாச்சியார் ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்வாமி அழகிய மணவாளப் பெருமாள் நாயனார் அருளிச் செய்த

ஆசார்ய ஹ்ருதயம்

இதற்கு ஸ்வாமி மணவாள மாமுனிகள் அருளிச் செய்த வ்யாக்யானம்
(பகுதி - 79)

194. பகவன் ஞானவிதி பணிவகையென்று இவரங்கீகாரத்தாலே அதுக்கு உத்கர்ஷம்.

அவதாரிகை - இனி அந்த ஸ்ரீகீதைதனக்கு உத்கர்ஷமும் இவரங்கீகாரத்தாலே யென்கிறது (பகவன்) இத்யாதியால்.

விளக்கம் - அடுத்து, ஸ்ரீமத் பகவத்கீதைக்கு ஏற்பட்ட ஏற்றம் என்பதும் நம்மாழ்வார் அதனை அங்கீகாரம் செய்ததன் மூலமே ஏற்பட்டது என்பதை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, “அம்பகவன் வணக்குடைத் தவநெறிவழி நின்று” என்றும், “ஞான விதி பிழையாமே” என்றும், “பண்டே பரமன் பணித்த பணிவகையே கண்டேன் கமல மலர்ப்பாதம்” என்றும் பரம வைதிகரான இவர் அதை ப்ரமாணமாகக் கொள்ளுகையாலே யாய்த்து அந்த ஸ்ரீகீதைக்கு உத்கர்ஷமுண்டாய்த் தென்கை. புத்த முநியாயும் கபில முநியாயும் சொன்ன பௌத்த சாஸ்த்ரமும் ஸாங்க்ய சாஸ்த்ரமும் அவன் தானருளிச் செய்ததாயிருக்கச் செய்தே, வைதிக பரிக்ரஹமில்லாமையிறே அப்ரமாணமாய்த்து. “இதி மோஹந வர்ஷ்மணா த்வயாபி க்ரதிதம் பாஹ்யமதம் த்ருணாய மந்ய” என்று பகவதுக்தமேயாகிலும் வேதவிருத்தமானது வைதிகரங்கீகரியார்களிறே. வேதாவிரோதித்வம் ப்ரகாசிப்பது வைதிக பரிக்ரஹத்தாலேயிறே. ஆகையால் அதுக்கு உத்கர்ஷம் இவரங்கீகாரத்தாலே யென்னக் குறையில்லை, இத்தால்

அதுக்குத்கர்ஷம் இவர் பரிக்ரஹம் கொண்டு சொல்லவேணும்; இவர் வாக்கில் பிறந்தவிதுக்கு அதுவும் வேண்டாவென்று இவ்வழியாலும் ஓர் ஆதிக்யம் சொல்லிற்றாய்த்து. ஆக ஸ்ரீகீதையிலு மிதுக்குண்டான ஆதிக்ய ஹேதுக்களெல்லாம் சொல்லிற்றாய்த்து.

விளக்கம் - (பகவன்) - திருவாய்மொழி (1-3-5) - அம்பகவன் வணக்குடைத் தவநெறிவழி நின்று - என்றும், (ஞானவிதி) - திருவாய்மொழி (5-2-9) - ஞானவிதி பிழையாமே - என்றும், (பணிவகை) - திருவாய்மொழி (10-4-9) - பண்டே பரமன் பணித்த பணிவகையே கண்டேன் கமல மலர்ப்பாதம் - என்றும், (என்று இவர் அங்கீகாரத்தாலே) - கூறுவதற்கு ஏற்ப, பரமவைதிகரான நம்மாழ்வார் ஸ்ரீபகவத்கீதையை ப்ரமாணமாக ஏற்றுக்கொண்டதால் மட்டுமே ஸ்ரீபகவத்கீதைக்கு ஏற்றம் உண்டானது. புத்த முனிவராக நின்று உரைத்த பௌத்த சாஸ்த்ரத்தையும், கபிலமுனியாய் வந்து உரைத்த ஸாங்க்ய சாஸ்த்ரத்தையும் அவன் அருளிச்செய்தபோதிலும், வைதிகர்கள் அவற்றை ஏற்காத காரணத்தால், அவற்றுக்கு ப்ரமாணமாக இருக்கும் தன்மை இல்லை. ஸ்ரீரங்கராஜஸ்தவத்தில் - இதி மோஹந வர்ஷ்மணா த்வயாபி க்ரதிதம் பாஹ்யமதம் த்ருணாய மந்ய - இப்படியாக மற்றவர்களை மயக்கும்படிச் செய்யும்விதமாக உன்னால் ஏற்படுத்தப்பட்டவையும், வேதங்களுக்குப் புறம்பாக உள்ளவையும் ஆகிய மற்ற மதங்களை நான் புல்லாகவே கருதுகிறேன் - என்பதற்கு ஏற்ப, பகவானால் உண்டாக்கப்பட்டவை என்றாலும், அவை வேதங்களுக்கு முரணானது என்பதால் வைதிகர்கள் ஏற்கமாட்டனர் அல்லவோ? வேதங்களுக்கு முரணான தன்மை இல்லை என்ற நிலையும் வைதிகர்களுடைய அங்கீகாரத்தால் அல்லவோ ஏற்படுகிறது? ஆகவே ஸ்ரீமத்பகவத்கீதைக்கு ஏற்பட்ட ஏற்றம் என்பது, நம்மாழ்வார் அதனை அங்கீகாரம் செய்ததால் மட்டுமே உண்டானது என்று கூறுவதில் குற்றம் இல்லை. இதன் மூலம், ஸ்ரீமத்பகவத்கீதைக்குள்ள ஏற்றமானது நம்மாழ்வார் அதனை ஏற்றதன் அடிப்படையில் கூறவேண்டும்; ஆனால் திருவாய்மொழியானது இருவருடைய திருவாக்கிலிருந்தே வந்ததால் இது போன்று இதற்கு உரைக்கவேண்டாம் என்றவிதத்திலும் திருவாய்மொழிக்கு ஏற்றம் கூறப்பட்டது. எனவே ஸ்ரீமத்பகவத்கீதையைக் காட்டிலும் திருவாய்மொழிக்குள்ள ஏற்றத்திற்கான காரணங்கள் பலவும் கூறப்பட்டன.

195. வேதவேத்ய வைதிகோபதேசம் ஆவித்யரளவிலே; அஜ்ஞர் ஜ்ஞாநிகள் ஜ்ஞாந விசேஷ யுக்தர் ஸர்வஜ்ஞனென்னாமல் இவர் திருத்துவர்.

அவதாரிகை - இப்படி ஈச்வரோபதேசத்தி விவருபதேசத்துக்கு ஏற்றம் சொன்ன ப்ரஸங்கத்திலே ப்ரமேய பூதனானவவனோடே ப்ரமாண ப்ரமாதாக்களையும் கூட்டி “அவர்களெல்லாருபதேசமும் ஸங்குசித விஷயம், இவருபதேசம் ஸர்வ விஷயம்” என்று இவ்வழியாலே உபதேஷ்டாவான ஆழ்வார்க்கு ஓர் ஆதிக்கமருளிச் செய்கிறார் மேல் (வேதவேத்ய வைதிகோபதேசம்) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - ஸர்வேச்வரனுடைய உபதேசங்களைக் காட்டிலும் நம்மாழ்வாருடைய உபதேசங்களுக்குள்ள ஏற்றத்தைக் கூறுகின்ற இந்த நேரத்தில், தகுந்த ப்ரமாணங்களாகிய வேதங்களால் மட்டுமே அறியத்தக்கவனாகிய ஸர்வேச்வரனுடைய ப்ரமாணங்கள் மற்றும் அவற்றை அறிந்தவர்கள் ஆகிய அனைவரையும் ஒன்றாகத் திரட்டி, “அவர்களுடைய உபதேசங்கள் அனைத்தும் ஒரு சிலருக்கு மட்டுமே ஏற்புடையது; ஆனால் நம்மாழ்வாருடைய உபதேசங்கள் அனைவருக்குமே ஆகும்” என்று இவ்விதத்திலும், உபதேசம் செய்பவராகிய நம்மாழ்வாருக்கு உள்ள மற்றொரு பெருமையை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, ஹிதாதுசாஸநபரமான வேதத்தினுடையவும், “வேதவேத்யே பரே பும்ஸி” என்று வேதைகஸமதிகம்யனான ஈச்வரனுடையவும், “யேச வேதவிதோ விப்ராயேசாத்யாத்மவிதோ ஜநா:” என்கிறபடியே வேதத்தில் பூர்வோத்தர பாகார்த்தஜ்ஞராய் வைதிகரென்று நிரூபகமாயிருக்கும் மஹர்ஷிகளுடையவு முபதேசம், “ஆவித்ய: ப்ராக்ருத: ப்ரோக்த:” என்கிறபடியே தத்வஹித புருஷார்த்த ஜ்ஞாநாபாவ ரூபா வித்யா யுக்தரான ஸம்ஸாரிகள் மாத்ரத்திலே; தத்வஹிதாதிகளில் அஜ்ஞரான ஸம்ஸாரிகளோடு பகவதுபாயத்வ நிஷ்டராயிருக்கும் ஜ்ஞாநிகளானவர்களோடு, தத் ஸ்வரூப ரூப குண விபூதிகளை ஸாக்ஷாத்கரித்து உபேயபரராய் ததநுபவமே யாத்ரையா யிருக்கும் ஜ்ஞாநவிசேஷயுக்தரோடு, “நைவ கிஞ்சித் பரோக்ஷம் தே”, “யோ வேத்தி யுகபத்

ஸர்வம்” என்கிறபடியே ஸர்வஜ்ஞான விச்வரனோடு வாசியற ஸர்வர்க்கும் வேண்டுமம்சங்களை யுபதேசித்து இவர் திருத்துவரென்கை.

விளக்கம் - (வேத உபதேசம்) - அனைவருக்கும் ஏற்ற நன்மைகளை மட்டுமே உபதேசிக்கின்ற வேதங்களுடைய உபதேசமும். (வேத உபதேசம்) - ஸ்கந்த புராணம் வேதவேத்யே பரே பும்ஸி - வேதங்களால் மட்டுமே அறியப்படும் பரமபுருஷன் - என்பதற்கு ஏற்ப வேதங்களால் அறியப்படுகின்ற ஸர்வேச்வரனுடைய உபதேசமும். (வைதிக உபதேசம்) - யேச வேதவிதோ விப்ராயேசாத்யாத்மவிதோ ஜநா: - எந்த அந்தணர்கள் வேதங்களின் பூர்வபாகத்தை அறிந்தவர்களோ, யார் உத்தரபாகத்தை அறிந்தவர்களோ - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப வேதத்தில் உள்ள பூர்வபாகம் மற்றும் உத்தரபாகம் ஆகியவற்றின் ஆழ்பொருளை நன்றாக அறிந்தவர்களும், வைதிகர் என்று கூறப்படுபவர்களும் ஆகிய மஹரிஷிகளுடைய உபதேசமும். (ஆவித்யர் அளவிலே) - ஆவித்ய: ப்ராக்ருத: ப்ரோக்த: - ஆவித்யன் எனப்படுகிறான் - என்பதற்கு ஏற்ப உண்மை மற்றும் நன்மை என்னும் புருஷார்த்தங்கள் குறித்த ஞானம் இல்லாத காரணத்தால் ஸர்வேச்வரனுடைய இயல்பு இன்னது என்று அறியாதபடி உள்ள ஸம்ஸாரிகளுக்கு மட்டும் பொருந்துவதாக உள்ளன. (இவர்) - நம்மாழ்வார். (அஜ்ஞர்) - உண்மையான ஒரு புருஷார்த்தம் குறித்து அறியாத ஸம்ஸாரிகள். (ஜ்ஞாநிகள்) - ஸர்வேச்வரனே உபாயம் என்றுள்ள ஞானிகள். (ஜ்ஞாந விசேஷ யுக்தர்) - ஸர்வேச்வரனுடைய ஸ்வரூபம், ரூபம், குணங்கள், விபூதிகள் போன்ற அனைத்தையும் நேரடியாகவே அனுபவித்து, பேற்றில் மட்டுமே நாட்டம் கொண்டு, ஸர்வேச்வரனுடைய அனுபவம் என்பதையே தங்கள் வாழ்க்கை என்று நிலைநிற்பவர்கள். (ஸர்வஜ்ஞன்) - ந ஏவ கிஞ்சித் பரோக்ஷம் தே - உன்னால் காணப்படாமல் எந்த ஒன்றும் இல்லை - என்றும், யோ வேத்தி யுகபத் ஸர்வம் - யார் ஒருவன் ஒரு நேரத்திலேயே அனைத்தையும் அறிகிறானோ - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப அனைத்தையும் அறிந்த ஸர்வேச்வரன். (என்னாமல்) - இவ்விதம் உள்ள மற்றவர்கள் போன்று அல்லாமல், (இவர் திருத்துவர்) - அனைவருக்கும் ஏற்கும்படியான விஷயங்களை உபதேசித்து இவர் திருத்துவார்.

196. அறியாதார்க்கு உய்யப்புகுமாறும் இக்கரையேறினார்க்கு இன்ப வெள்ளமும் நிலையறியாதார்க்கு ஆழங்காலும் கரையேற்றுமவனுக்கு நாலாறு மறிவிக்கவேணும்.

அவதாரிகை - எல்லார்க்கும் இவரிப்படி அஜ்ஞாதஜ்ஞாபநம் பண்ணவேணுமோ என்று மபேசையிலே, கீழ்ச்சொன்ன நாலு விஷயத்துக்கு மிவரறிவிக்க வேண்டுமர்த்த விசேஷங்களை தர்சிப்பிக்கிறார் (அறியாதார்க்கு) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - ஆனால் இவ்விதமாக இவர் அனைவருடைய அறியாமையையும் நீக்கவேண்டுமோ என்ற கேள்விக்கு விடையாக, இதுவரை கூறப்பட்ட நான்கு பேருக்கும் உணர்த்தவேண்டிய ஆழ்பெருமாள் இன்னவை என்பதை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, “செங்கணெடியானைச் சிந்தித்தறியாதார் என்று மறியாதார்” என்று முதலிலே பகவத் ஜ்ஞாநமில்லாத ஸம்ஸாரிகளுக்கு, “அஃதே யுய்யப் புகுமாறு” என்று “திருநாரணன்தாள்” என்கிறவதுவே உஜ்ஜீவிக்மைக்கு உபாயமென்று ஸம்ஸார நிஸ்தரணோபாயமும், “அக்கரையென்னு மனத்தக்கடலுளமுந்தியுள் பேரருளாலிக் கரையேறி யிளைத்திருந்தேனை” என்று ஸம்ஸார ஸாகரத்திலமுந்துகிறவர்களுக்கு பகவதேகோபாயத்வ ஜ்ஞாநம் பிறந்தால் இங்கேயிருக்கச் செய்தே “அக்கரை இக்கரை” என்னும்படி ஸம்ஸாரம் தூரமாய் பரமபதமாஸந்நமாம்படி யிருக்கையாலே பகவதேகோபாயத்வத்திலே வ்யவஸிதராய் ஸ்வப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்தரா யிருக்கிறவர்களுக்கு வ்யவஸாயம் குலைந்து த்வரிக்கும்படி “முகில்வண்ண வானத்திமையவர் சூழவிருப்பர் பேரின்ப வெள்ளத்தே” என்று ப்ராப்ய வைலக்ஷண்யமும்; ஆற்றிலேயிழிந்து போகா நிற்கச் செய்தே நிலைக்குமிடமும் நிலையாத விடமுமறியாதாரைப்போலே, ப்ராப்ய பரராயநுபவியா நிற்கச்செய்தே அதில் நிலை கொள்ளலாமிடமும் ஆழங்கால்படுத்துமிடமும் அறியாதவர்களுக்கு, “செஞ்சொற்கவி காளுயிர் காத்தாட் செய்மின்” என்று சீலகுணமாகிற ஆழங்காலும், “ஸம்ஸார ஸாகரம் கோரமந்தக் லேச பாஜநம், த்வாமேவ சரணம் ப்ராப்ய நிஸ்தரந்தி மநீஷிண:” என்கிறபடியே ஸம்ஸார ஸமுத்ரத்தைக் கடத்தி அக்கரைப்படுத்துமவனுக்கு “பொங்கைம்புலன்”

இத்யாதியாலே சதுர் விம்சதி தத்வமு மறிவிக்க வேணுமென்கை. ஆக அறிவு கேடரை உபாயத்திலே மூட்டுவர்; உபாயத்திலே யூன்றுவாரை ப்ராப்ய பரராக்குவர்; ப்ராப்யத்திலே அவகாஹிக்குமவர்களுக்கு ஆழங்காலறிவிப்பர்; ப்ராப்தியை யுண்டாக்குமவனுக்கு த்யாஜ்யத்தை யறிவிப்பரென்றதாய்த்து.

விளக்கம் - (அறியாதார்க்கு) - பெரியதிருமொழி (11-7-8) - செங்கண் நெடியானைச் சிந்தித்தறியாதார் என்றும் அறியாதார் - என்பதற்கு ஏற்ப முதலில் ஸர்வேச்வரனைக் குறித்த ஞானம் இல்லாத ஸம்சாரிகளுக்கு, (உய்யப்புகும் ஆறும்) - திருவாய்மொழி (4-1-11) - அஃதே உய்யப் புகுமாறு - என்று, திருவாய்மொழி (4-1-1) - திருநாரணன் தாள் - என்பதான அதுவே கரையேறுவதற்கான உபாயம் என்று ஸம்ஸாரத்திலிருந்து வெளியேறுவதற்கான உபாயத்தை உணர்த்தவேண்டும். (இக்கரை ஏறினார்க்கு) - பெரியாழ்வார் திருமொழி (5-3-7) - அக்கரையென்னு மனத்தக்கடலுள் அழுந்தி உன் பேரருளால் இக்கரையேறி இளைத்திருந்தேனை - என்பதற்கு ஏற்ப ஸம்ஸாரக்கடலுள் மூழ்கியபடி உள்ளவர்களுக்கு, “ஸர்வேச்வரன் ஒருவன் மட்டுமே உபாயம்” என்ற ஞானம் ஏற்பட்டால், இந்த உலகில் அவர்கள் இருந்தாலும், அக்கரையான பரமபதம் இதுவே ஆகும் என்பதற்கு ஏற்ப ஸம்ஸாரம் வெகுதொலைவிலும், பரமபதம் அருகிலும் உள்ளதாகத் தோன்றுகிறது; ஆகையால் பகவான் மட்டுமே உபாயம் என்னும் கருத்தில் ஆழ்ந்த உறுதியுடையவர்களாக, தங்களுடைய முயற்சிகள் அனைத்தையும் துறந்தவர்களாக, அந்த உறுதியானது நிலைகுலைந்து அவர்கள் பதறும்படியாக, (இன்ப வெள்ளமும்) - திருவாய்மொழி (7-2-11) - முகில்வண்ண வானத்திமையவர் சூழவிருப்பர் பேரின்ப வெள்ளத்தே - என்று அடைய உள்ள பேற்றின் ஒப்பில்லாத சிறப்பை உணர்த்தவேண்டும். (நிலை அறியாதார்க்கு) - ஆற்றில் இழிந்தபடிச் செல்லும் ஒருவருக்குத் தான் உள்ள இடமும், நிலையில்லாதபடிச் செல்லும் இடமும் அறியாமல் இருப்பார்; அது போன்று பேற்றினை அடைந்த பின்னர், அதில் ஈடுபட்டு அனுபவித்து நிற்கும்போது, அதில் நிலை கொள்ளவல்ல இடம் மற்றும் ஆழ்ந்து நிற்கவேண்டிய இடம் குறித்து அறியாதவர்களுக்கு, (ஆழங்காலும்) - திருவாய்மொழி (10-7-1) - செஞ்சொற்கவி காளுயிர் காத்தாட் செய்மின் - என்று சீலகுணம் என்பதான ஆழங்காலை உணர்த்த வேண்டும். (கரை ஏறும் அவனுக்கு) - ஸம்ஸார ஸாகரம் கோரமநந்த க்லேச

பாஜநம், த்வாமேவ சரணம் ப்ராப்ய நிஸ்தரந்தி மநீஷிண: - மிகவும் கொடியதும், எல்லையற்ற துன்பத்திற்கு இடமாக உள்ளதும் ஆகிய ஸம்ஸாரத்தைக் கடப்பதற்கு ஞானிகள் உன்னையே சரணம் அடைகிறார்கள் - என்பதற்கு ஏற்ப ஸம்ஸாரக் கடலைத் தாண்டும்படிச் செய்து கரையேற்றும் ஸர்வேச்வரனுக்கு, (நாலாலும்) – திருவாய்மொழி (10-7-10) – பொங்கு ஐம்புலன் - என்பதன் மூலம் இருபத்து நான்கு தத்வங்களின் தன்மையை உணர்த்தவேண்டும். எனவே அறிவற்றவர்களை உபாயத்தில் ஈடுபடுத்துவார், உபாயத்தில் நிலைநிற்பவர்களுக்கு ஆழங்கால் உணர்த்துவார், பேற்றினை அளிக்கும் ஸர்வேச்வரனுக்கு விடத்தக்கவற்றை உணர்த்துவார்.

197. அவன் முனிந்தார்க்குத் தாம்கண்டது, தம்மை முனிவார்க்குத் தம் கண், காணாதது காண்பார்க்குக் கண்மாறுமிடம், ராகாந்தனுக்கு மாயாதோஷம் இவர் காட்டுமவை.

அவதாரிகை - இவர்களுக்கு இவ்வர்த்தங்க ஞபதேசிக்கைக் குறுப்பான ஹேதுக்களோடே இவைதன்னை யின்னமொரு ப்ரகாரேண வ்யக்தமாக வருளிச்செய்கிறார் (அவன் முனிந்தார்க்கு) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் – இவர்களுக்கு இந்தக் கருத்துக்களை உபதேசிப்பதற்கான அடிப்படையாக உள்ள காரணங்களுடன் சேர்த்து, இவற்றை மேலும் ஒருவிதத்தில் விளக்கமாக அருளிச் செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் – அதாவது, “க்ஷிபாமி”, “ ந க்ஷமாம்” என்கிறவவன் முனிவுக்கு விஷயமாய் அஜ்ஞரான ஸம்ஸாரிகளுக்கு, “ஞானப்பிரானையல்லாலில்லை நான் கண்ட நல்லது” என்று நிமக்நோத்தரண சக்தனாய் ஜ்ஞானோபகாரகனானவனை யொழிய ஸர்வர்க்கு முஜ்ஜீவ நோபாயமில்லை என்று தாமறுதியிட்ட விலக்ஷணமான வர்த்தமும்; “எங்ஙனேயோ வன்னைமீர்காளென்னை முனிவது நீர்” என்னும்படி உபாயாத்யவஸாய தசையிலே நின்று ஸ்வயத்நபீருக்களாய் ப்ராப்ய வைலக்ஷண்ய மறியாதே இத்தனை அதிப்ராவண்யமாகாதென்று ஹிதம் சொல்லுமவர்களுக்கு, “என்னெஞ்சினால் நோக்கிக் காணீர்” என்று ப்ராப்ய

வைலக்ஷண்யாவகாஹியான என்னெஞ்சினால் பார்க்க மாட்டீர்களோவென்று தம்முடைய உட்கண்ணான ப்ராப்ய வைலக்ஷண்ய ஜ்ஞாநமும், “செஞ்சொற்கவிகாளுயிர் காத்தாட் செய்மின்” என்று கவிகளாய் கூர்க்கக் காணுமவர்களாகையாலே புறம்பொருவர் காணாததும் காணவல்லவர்களுக்கு, அவன் சில குணத்திலே கண்வையாதே கொள்ளுங்கோளென்று கண்மாறுமிடமும்; தம்பக்கல் ராகத்தாலே முன்னடி தோற்றாமையாலே த்யாஜ்ய தேஹதோஷம் காணமாட்டாதவனுக்கு, “மங்கவொட்டுன் மாமாய” என்று ப்ரக்ருதி தோஷமுமிவர் தர்சிப்பிக்கு மவையென்கை.

விளக்கம் - (அவன் முனிந்தார்க்கு) கீதையில், “க்ஷிபாமி - தள்ளுகிறேன், நக்ஷமாமி - பொறுத்துக் கொள்ளமாட்டேன்”, என்பது போன்று உரைக்கும் ஸர்வேச்வரன் கோபம் அடைவதற்கு இலக்கான உள்ள இந்த ஸம்ஸாரிகளுக்கு. (தாம் கண்டது) - திருவிருத்தத்தில் (99) - ஞானப்பிரானை அல்லால் இல்லை நான் கண்ட நல்லது - என்று தாழ்ந்த நிலையில் உள்ளவர்களை மேலே உயர்த்தும் தன்மை கொண்டவனும், ஞானத்தை உபதேசித்தவனும் ஆகிய அவன் அல்லாமல் அனைவருக்கும் கரையேறும் உபாயம் வேறு ஏதும் இல்லை என்று தான் உறுதியாக்கிய மேன்மையான இந்தக் கருத்தை இவர் உணர்த்துவார். (தம்மை முனிவார்க்கு) - திருவாய்மொழி (5-5-2) - எங்ஙனையோ அன்னைமீர்காள் என்னை முனிவது நீர் - என்பதற்கு ஏற்ப உபாயநிலையில் ஆழ்ந்த உறுதி உள்ளவர்களாக தங்களுடைய முயற்சி மூலம் பேற்றினை அடைவதில் அச்சம் கொண்டவர்களாக, பேற்றின் சிறப்பை அறியாதவர்களாக, இந்த அளவிற்கு ப்ரேமை கூடாது என்று நன்மை கூறுபவர்களுக்கு, (தம்கண்) - திருவாய்மொழி (5-5-2) - என் நெஞ்சினால் நோக்கிக் காணீர் - என்று பேற்றின் சிறப்பில் மூழ்கியபடி உள்ள என் நெஞ்சத்தின் மூலம் நீங்கள் காணமாட்டீர்களா என்று, தனது உட்கண்ணாகிய ஞானத்தைக் காண்பிப்பார். (காணாதது) - திருவாய்மொழி (10-7-1) - செஞ்சொற்கவிகாள் உயிர் காத்தாட் செய்மின் - என்பதற்கு ஏற்ப கவிகளாக இருக்கின்ற காரணத்தால் கூர்க்கக் காணுபவர்களாக உள்ளதால், வெளியில் மற்றவர்களால் காண இயலாதவற்றையும் காண இயன்றவர்களாக உள்ளவர்களுக்கு, (கண்மாறும் இடம்) - அவனுடைய சீல குணத்தில் நீங்கள் உங்களுடைய சிந்தனையை வைத்துக்கொள்ளுங்கள் என்று கண்வைக்கும் இடத்தைக் காண்பிப்பார்.

(ராகாந்தனுக்கு) - நம்மாழ்வாராகிய தம்மிடம் வைத்த ஆசை காரணமாக வேறு ஏதும் தோன்றாமல், கைவிடத்தக்கதான இந்தச் சரீரத்தில் உள்ள குற்றத்தை ஆராயாமல் உள்ள பகவானுக்கு, (மாயா தோஷம்) - திருவாய்மொழி (10-7-10) - மங்கவொட்டுன் மாமாய - என்று இந்தச் சரீரத்தில் உள்ள தோஷங்களை உணர்த்துவார்.

ஸ்வாமி மணவாளமாமுனிகள் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி அழகிய மணவாளப்பெருமாள் நாயனார் திருவடிகளே சரணம்
...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ப்ரபந்நஜந கூடஸ்தரான ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் அருளிச் செய்த

திருவாய்மொழி

இதற்கு ஸ்வாமி வடக்குத் திருவீதிப் பிள்ளை அருளிச் செய்த

முப்பத்தாறாயிரப்படி என்னும் ஈடு வ்யாக்யானம்

மூலமும், எளிய தமிழ்நடையும்

(பகுதி - 224)

3-7-8 நம்பனை ஞாலம் படைத்தவனைத் திருமார்பனை

உம்பருலகினில் யார்க்கும் உணர்வரியான் தன்னைக்

கும்பி நரகர்களேத்துவரேலும் அவர் கண்டீர்

எம்பல் பிறப்பிடைதோறு எந்தோழுகுலம் தாங்களே

பொருள் - அனைவருக்கும் நம்பலாம்படி தஞ்சமாக உள்ளவனாகவும், தன்னை அனைவரும் அண்டி நின்று அனுபவிப்பதற்கு ஏற்றபடி ஜகத்தை ஸ்ருஷ்டிப்பவனும், மஹாலக்ஷ்மியை எப்போதும் தனது திருமார்பில் கொண்டவனும், மேல் உலகில் உள்ள எத்தனை அதிசயமான ஞானத்தைக் கொண்டவர்களாக இருந்தாலும் அறிய இயலாதவன் என்ற பெருமை கொண்டவனும் ஆகிய அவனை - கும்பீபாகம் என்பது போன்ற நரகத்தில் உள்ள பாபங்கள் செய்தவர்களாக உள்ளபோதிலும் அவனைப் புகழ்ந்து நிற்பவர்கள் என்றால், அவர்களே நாங்கள் எங்களுடைய ஒவ்வொரு பிறவியிலும் வணங்குவதற்கும், அடிமை செய்வதற்கும் ஏற்றவர்கள் ஆவர்.

அவதாரிகை - அவனுடைய ஸ்ரீய:பதித்வத்திலே தோற்றிருக்குமவர்கள் எனக்கு நாதர் என்கிறார்.

விளக்கம் - அவனுடைய “மஹாலக்ஷ்மியின் நாதனாக உள்ள தன்மை” என்பதற்குத் தோற்றுப் போனவர்களே எனக்கு நாதர்கள் ஆவர் என்று கூறுகிறார்.

வ்யாக்யானம் - (நம்பனை) நம்பப்படுமவனை. ஏதேனும் துர்த்தசையிலும் ஆத்மாவுக்குத் தஞ்சமானவனை. கீழ்ச்சொன்னவர்களும் நம்பராகைக்கு அடியானவனை. இவனை யொழிந்த பந்துக்கள் விச்வஸநீயரல்லர் என்கை. “ஸ பித்ரா ச”. “பெற்றார் பெற்றொழிந்தார்” இத்யாதி. மஹாவ்யாதியாளனானவன், “எனக்கு இன்னபோதிலே இன்ன வ்யாதி வந்து நலியும்; அப்போது நான் என்னையறியேன், பிரானே! அப்போது என்னை ரக்ஷிக்கவேணும்” என்று ஸ்வஸ்த தசையிலே அறிவித்து வைத்தால் அவர்கள் உணர்ந்திருந்து நோக்குமாபோலே, தான் தனக்கு உதவாத தசையிலும் ஈச்வரன் ரக்ஷிக்கும்படி.

விளக்கம் - (நம்பனை) - காப்பாற்றும் செய்கையில் நம்பத்தக்கபடி உள்ளவனை. எத்தகைய அபாயமான நிலையாக இருந்தாலும் ஆத்மாவிற்கு அடைக்கலமாக உள்ளவன். கடந்த பாசுரத்தில் கூறியபடி, அடியார்களை நாம் நம்பலாம்படி இருப்பதற்குக் காரணமாக உள்ளவன். இவன் அல்லாமல், மற்ற உறவினர்கள் யாரும் நம்பத்தக்கவர்கள் அல்லர். ஆனால் உறவினர்கள் கைவிடுவார்களோ என்றால், ஸுந்தரகாண்டம் (38-33) - ஸ பித்ரா ச - இராமனை எதிர்த்த காகாஸுரன் தனது தந்தையாலும் கைவிடப்பட்டான் - என்றது காண்க. பெரியதிருமொழி (8-9-7) - பெற்றார் பெற்றொழிந்தார் - என்பதும் காண்க; இந்தப் பாசுரத்திற்கான வ்யாக்யானத்தை இங்கே அருளிச்செய்கிறார். பெரிய நோய் கொண்ட ஒருவன், “எனக்கு இந்த நோயானது இன்ன நேரத்தில் தீவிரம் அடையும் என்பதை நான் அறியமாட்டேன். அப்போது நான் என்னையும் அறியும் நிலையில் இருக்கமாட்டேன். எனது பிரானே! அப்போது நீ வந்து என்னைக் காக்கவேண்டும்”, என்று நன்றாக உள்ள நிலையில் கூறி வைத்தால், தானே தனக்கு உதவிட இயலாத நிலையில் ஸர்வேச்வரன் வந்து ரக்ஷிப்பான்.

வ்யாக்யானம் - (ஸ பித்ரா ச) இத்யாதி; ஈச்வரன் தனக்கும் ஆகாதவன்றும் தஞ்சமாவான் தானேயாயிற்று. பெருமாள்பக்கல் பண்ணின அபகாரத்தைக் கண்டு தம்ப்பன் கைவிட்டான். சகாரத்தாலே, தாயும் கைவிட்டாளென்கிறது; அவள் பற்று முன்னாகப் பற்றும் இவன் விடும்போது அவளும் விட்டாளாகவேணுமிறே. வாத்ஸல்யம் உறைத்த இடத்திலேயிறே முந்துற விழுவது; ஆகையாலே, அவள்

காலிலே முந்துற விழுந்தான்; அவள் மையெழுதி மஞ்சள் பூசிப் புறப்பட்டு நின்றாள்; இவனும் குடநீர்வழித்து நின்றான். (பரித்யக்த:) இவன் வருத்தஹாநி கண்டு “பண்டே விட்டிலோமோ?” என்றார்கள். (ஸுரைச்ச) மாதாபிதாக்கள் கைவிட்டாலும் ஸஜாதீயர் விடாதே கைக்கொள்ளுவர்க ளாயிற்று “இவர்கள் முடிய விடுகிறார்களோ?” என்னுமத்தாலே “அவர்களுக்கு ப்ரியம்” என்று நினைத்து. (ஸ மஹர்ஷிபி:) அவர்கள் விட்டாலும் விடாத ஆந்ருசம்ஸ்ய ப்ரதாநரான ருஷிகளும் விட்டார்கள். ஆந்ருசம்ஸ்யத்துக்கு விஷய வ்யவஸ்ததை உண்டிறே. பெற்றவர்கள் கைவிட்டால் நாட்டார்க்குப் பணியன்றிறே காக்கை நோக்குகை; ஆகையாலே, (த்ரீந் லோகாந் ஸம்பரிக்ரம்ய) லோகங்களில் திறந்து கிடந்த வாசலெல்லாம் ஒருகால் நுழைந்தாற்போலே ஒன்பதின் கால் நுழைந்தானுயிற்று, “ஒருகாலல்லா ஒருகாலாகிலும் க்ருபை பிறக்கக்கூடுமோ?” என்று; இவன் புகப்புகத் தள்ளிக் கதவையடைத்தார்கள். (தமேவ சரணங் கத:) தன்மேலே ப்ரஹ்மாஸ்த்ரத்தைத் தொடுத்துக் கொண்டு நிற்கிறவர் திருவடிகளிலே வந்து விழுந்தானுயிற்று. அதாவது “அரிசினத்தால் ஈன்றதாயகற்றிடினும் மற்றவஸ்தனருள் நினைந்தே அழுங்குழவி” என்கிறபடியே, அவன் திருவடிகளை யொழியப் புகலில்லாமை.

விளக்கம் – அடுத்து சிங்கம் ஒன்று நடக்கும்போது மீண்டும் திரும்பி நோக்குவது போன்று மேலே கூறிய இராமாயண ச்லோகத்திற்கான வ்யாக்யத்தை அருளிச்செய்கிறார். அந்த ச்லோகமானது இராமாயணம் ஸுந்தரகாண்டம் (38-33) - ஸ பித்ரா ச பரித்யக்த: ஸுரைச்ச ஸமஹர்ஷிபி: - அந்தக் காகம் தனது தந்தையாலும் தேவர்களாலும், அனைத்து முனிவர்களாலும் கைவிடப்பட்டது - என்றும், (38-34) – த்ரீந் லோகாந் ஸம்பரிக்ரம்ய தமேவ சரணம் கத: - மூன்று லோகங்களையும் சுற்றித் திரிந்த அந்தக் காகம் இராமனையே சரணம் புகுந்தது – என்றும் உள்ளதாகும். (ஸ பித்ரா ச) - ஸர்வேச்வரனுக்கும் ஆகாதவன் என்றுள்ளபோதிலும் தஞ்சம் அளிப்பது அந்த ஸர்வேச்வரனே ஆவான். இராமனிடம் அந்த காகாசுரன் செய்த தவறைக் கண்டு அவனுடைய தந்தையும் அவனைக் கைவிட்டான். ச்லோகத்தில் உள்ள “ச” என்ற எழுத்து மூலம் தாயும் கைவிட்டாள் என்று தேறுகிறது. தாயானவன் பற்றுகின்ற தந்தை கைவிடும்போது, அவளும் கைவிடவேண்டும் அல்லவோ? ஆனால் அவன் ஏன் முதலில் தாயை அடைந்தான் என்றால், வாத்ஸல்யம் வெளிப்படும் இடத்திற்கு அல்லவோ முதலில்

செல்லவேண்டும் என்பதால் ஆகும். அதனால் முதலில் அங்கு சென்றான். ஆனால் தன்னால் அவனைக் காப்பாற்ற இயலாது என்பதை அவள் தனது சொற்கள் மூலம் உரைக்காமல் கண்களுக்கு மைதீட்டி, மஞ்சள் பூசித் தன்னை அலங்கரித்துக் கொண்டதன் மூலம், அவனுடைய ஹிம்ஸையில் தனக்கு ஏற்பட்ட ப்ரீதியை வடிவத்தில் காண்பித்தாள்; தந்தையும் குடத்தில் நீரை எடுத்து, “நீ எனக்கு இனி ஏதும் இல்லை”, என்று கூறினான். (பரித்யக்த) – அவனுடைய தாய் தந்தையர் தங்களுக்குள், “இராமனுடைய அஸ்திரத்திற்குப் பயந்து கைவிட்டோம் என்று கூறுவர். இவனுடைய தாழ்ந்த குணங்கள் கண்டு முன்பே கைவிட்டிருக்கலாம் அல்லவோ?”, என்று பேசிக்கொண்டனர். (ஸுரைச்ச) – ஆனால் தாய்தந்தையர்கள் கைவிட்டாலும், தன்னை ஒத்துள்ளவர்கள் கைவிடாமல் இருப்பார்கள்; அவர்களுக்கு ப்ரியம் அதிகம் என்று எண்ணி தேவர்களிடம் சென்றால், அவர்களும் அவனைக் கைவிட்டனர். (ஸ மஹர்ஷிபி:) - தேவர்கள் கைவிட்டாலும், தங்களை அடைந்தவர்களைக் கைவிடாமல் இருத்தல் என்ற தன்மையை முதன்மையாகக் கொண்டுள்ள ரிஷிகளும் கைவிட்டனர்; காரணம் “இவ்விதம் நம்மை அடைந்தவரைக் காப்பாற்றுவதற்கும் ஒரு வரையறை உண்டு” என்று அவர்கள் எண்ணியதால் ஆகும். பெற்றவர்கள் கைவிட்டால் நாட்டில் உள்ள வேறு யாராவது உதவுவார்களோ என்றால், அவர்களுக்கு இது கடமை அல்ல அல்லவோ? என்றாலும் யாராலும் உதவுவார்களோ என்று எண்ணி, (த்ரீந் லோகாந் ஸம்பரிக்ரமய) - இந்த லோகத்தில் எந்தெந்த வாயில்கள் காப்பாற்றும் என்று எண்ணியவனாக, ஒருமுறை அல்லாமல் ஒன்பதுமுறை புகுந்து பார்த்தான்; ஒருமுறை அல்லாவிடினும் பின்னர் மனம் மாறி நம் மீது கருணை ஏற்படுமோ என்று எண்ணினான். ஆனால் அவன் உள்ளே புகுந்தவுடன் வெளியேற்றிக் கதவைத் தாளிட்டனர். (தமேவ சரணம் கத) - இறுதியாக தன் மீது ப்ரஹ்மாஸ்த்ரம் ஏற்றியபடி நிற்கின்ற இராமனிடமே வந்து சரணம் புகும்விதத்தில், அவன் திருவடிகளின் விழுந்தான். பெருமாள் திருமொழி (5-1) - அரிசினத்தால் ஈன்றதாயகற்றிடினும் மற்றவள்தனருள் நினைந்தே அழுங்குழவி – என்பதற்கு ஏற்ப இராமனுடைய திருவடிகள் அல்லாமல் இவனுக்கு வேறு புகலிடம் இல்லை.

வ்யாக்யானம் - இப்படி எல்லா அவஸ்தைகளிலும் விச்வஸநீயன் ஸர்வேச்வரனே. எங்கே கண்டோம்? என்னில், (ஞாலம் படைத்தவனை) தனக்கு, தானுமின்றிக்கே

பிறருமின்றிக்கே அசிதவிசேஷமாய்க் கிடக்கிற தசையிலே, புருஷார்த்தோபயோகியான சரீரத்தை யுண்டாக்கினவனை. அது ஆருக்கு ப்ரியமாக? என்னில், (திருமார்பனை) அவளுக்கு ப்ரியமாக; “யஸ்யா வீக்ஷய முகம் ததிங்கித பராதீந:” என்னக்கடவதிறே. (உம்பர் இத்யாதி) உபரிதக லோகங்களில் எத்தனையேனும் அதிசயித ஜ்ஞாநர்க்கும் அறியவொண்ணாதவனை. (கும்பி நரகர்கள்) மஹாபாப பலமாகக் கும்பீ பாகமான நரகத்திலே கிடந்தும் அங்கே திருநாமத்தைச் சொல்லுவர்களாகில். (அவர் கண்டீர்) ஏதேனும் துர்க்கதரேயாகிலும், அவ்விருப்பிலே நமக்கு ப்ராப்யரென்கை. (எம் பல் பிறப்பிடைதோறு எம் தொழுகுலம் தாங்களே) நம்முடைய பலவகைப்பட்ட ஜந்மங்களில் அவகாசங்கள்தோறும் நாமத்தைச் சொன்னவர்களேயன்று எனக்கு உத்தேசயர்; அவர்கள் குலங்களாக எங்கள் குலத்துக்கு ஆசார்ய ஸந்தாநம். அந்த துக்காநுபவம் பண்ணாநிற்க, திருநாமத்தைச் சொல்லக்கூடுமோ? என்னில், க்லேசாதிசயத்தாலே, “அம்மே! அப்பா!” என்னக்கூடாதோ? என்று காணும் இவர்க்கு நினைவு.

விளக்கம் - இப்படியாக அனைத்துவிதங்களிலும், அனைத்து நிலைகளிலும் நம்பிக்கையுடன் சரணம் அடையத்தக்கவன் ஸர்வேச்வரனே ஆவான் என்பதை எங்கு காணலாம் என்பதற்கு விடை அருளிச்செய்கிறார். (ஞாலம் படைத்தவனை) - ப்ரளய காலத்தில் தன்னையும் அறியாமல், மற்றவரையும் அறியாமல் அசித் பொருள்களைப் போன்று கிடக்கும் நிலையில், புருஷார்த்தத்தை உண்டாக்கித் தருவதற்கு உபயோகமாக உள்ள இந்தச் சரீரத்தை ஏற்படுத்தியவனை. இதனை யாருக்கு மகிழ்ச்சி ஏற்படும் என்று செய்தான் என்பதற்கு அடுத்து விடை அளிக்கிறார். (திருமார்பனை) - பெரியபிராட்டிக்கு மகிழ்வு ஏற்படுத்தும் என்பதற்காக. ஸ்ரீஸ்தவத்தில் (1) - யஸ்யா வீக்ஷய முகம் ததிங்கித பராதீந: - ஸ்ரீரங்கநாச்சியாரின் திருமுகத்தை நோக்கி அந்தத் திருமுகத்தின் குறிப்பறிந்து, அனைத்தையும் செய்கிறான் - என்றது காண்க. (உம்பர் இத்யாதி) - மேல் லோகங்களில் உள்ளவர்களான எத்தனை அதிசயமான ஞானம் கொண்டவர்களாக இருந்தாலும், அவர்களாலும் அறிய இயலாதவனை. (கும்பி நரகர்கள்) - மிகவும் பாபம் செய்தவர்கள் அனுபவிக்கக்கூடியதான கும்பீபாகம் என்ற நரகத்தில் உழன்றபடி இருப்பவர்கள் என்றாலும், அவர்கள் இவன் திருநாமத்தைக் கூறினால்,

(அவர் கண்டிர்) - எத்தகைய தீயவினைகளால் அவர்கள் பீடிக்கப்பட்டவர்கள் என்றாலும், அந்த நிலையிலும் நம்மால் அடையத்தக்கவர்களே ஆவார்கள். (எம்பல் பிறப்பிடைதோறு எம் தொழுகுலம் தாங்களே) - நம்முடைய பல பிறவிகளிலும், அனைத்து இடங்களிலும் அவனுடைய திருநாமத்தைக் கூறுபவர்கள் மட்டுமே நம்மால் அடையப்படுபவர்கள் அல்லர்; இப்படிப்பட்ட நரகத்தில் இருந்தாலும் அவனுடைய திருநாமத்தை உச்சரித்தால், அவர்களுடைய குலத்தில் உள்ள அனைவருமே எங்கள் குலத்திற்கு ஆசார்யர்கள் ஆவார்கள். ஆனால் அந்த நரகத்தில், மிகுந்த வேதனையை அனுபவிக்கும்போது திருநாமத்தைக் கூறுவார்களோ என்றால், துன்பத்தின் மிகுதி காரணமாக அவர்கள் “அம்மே, அப்பா” என்று கூறமாட்டார்களோ என இவர் எண்ணுகிறார்.

3-7-9 குலந்தாங்கு சாதிகள் நாலிலும் கீழிழிந்து எத்தனை

நலந்தானிலாத சண்டாள சண்டாளர்களாகிலும்

வலந்தாங்கு சக்கரத்தண்ணல் மணிவண்ணற்காளென்று உள்

கலந்தாரடியார் தம் அடியார் எம் அடிகளே.

பொருள் - அனைத்து குலங்களுக்கும் ஆதாரமாக உள்ளதான அந்தணர் முதலான நான்கு பிரிவுகளைக் காட்டிலும் தாழ்ந்த சண்டாளர்களிலும் மிகவும் தாழ்ந்த சண்டாளர்களாக இருந்தாலும், “தனது வலது திருக்கரத்தில் சக்கராயுதத்தை ஏந்தியுள்ள ஸ்வாமியாகிய நீலமணி போன்று ஸர்வேச்வரனுக்கு நாம் அடிமையாக உள்ளோம்”, என்று எண்ணியபடி, மற்ற எந்தப் பயனையும் எதிர்பாராமல் உள்ளவர்களுக்கு, அடிமையாக உள்ளவர்களுக்கு, அடிமையாக உள்ளவர்கள், எமக்குத் தலைவர்கள் ஆவார்கள்.

அவதாரிகை - கையும் திருவாழியுமான அழகிலே தோற்றிருக்கும் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்கு சேஷபூதரானவர்கள் எனக்கு ஸ்வாமிகள் என்கிறார்.

விளக்கம் - “அழகான திருக்கரமும், அதில் ஏந்தியுள்ள திருச்சக்கரமும் என்னும் அழகில் மயங்கித் தோற்ற ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்கு அடிமையாக உள்ளவர்கள், எனக்கு ஸ்வாமிகள்” என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (குலம் இத்யாதி) க்ரமவிவாஹத்தாலும், அநுலோம ப்ரதிலோம விவாஹத்தாலுமுள்ள குலங்களை தரிப்பதான ப்ராஹ்மணாதியான நாலு ஜந்மத்திலும் கீழே கீழே போய். (எத்தனை இத்யாதி) அந்தச் சண்டாள ஜந்மத்துக்கு அடைத்த ஜ்ஞாந வ்ருத்தமின்றிக்கே யிருப்பாருமாய், நாம் “சண்டாளர்” என்றால் நோக்காதே போமாபோலே, அவர்கள் தாங்கள் விலங்குமவர்களாகிலும். இவர்கள் உத்தேச்யராகைக்கு என்ன வலக்குறியுண்டு? என்ன; வ்ருத்தவான்களன்றோ இவர்கள் என்று கைமேலே காட்டிக்கொடுக்கிறர் மேல்;

விளக்கம் - (குலம் இத்யாதி) - சரியானபடி நடக்கும் திருமணம், மேல்குலத்தவர் தங்களைக் காட்டிலும் தாழ்ந்த குலத்தில் திருமணம் செய்தல், கீழ்க்குலத்தவர் தங்களைக் காட்டிலும் மேல் குலத்தில் திருமணம் செய்தல் போன்றவற்றால் ஏற்படும் குலங்களைத் தாங்கி நிற்பதான அந்தணர் உள்ளிட்ட நான்கு பிரிவுகளைக் காட்டிலும் தாழ்ந்து, மிகவும் தாழ்ந்து நின்று. (எத்தனை இத்யாதி) - அந்தவிதமான சண்டாள குலத்திற்கு உரிய ஞானம் மற்றும் நடத்தை கூட இன்றி உள்ளவர்கள். “சண்டாளர்கள்” என்றால் மற்றவர்கள் திரும்பி நோக்காமல் விலகிச் செல்வது போன்று, சண்டாளர்களே விலக்கிச் செல்கின்றபடி உள்ள சண்டாளர்கள். இப்படிப்பட்டவர்களாக இருந்தாலும், இவர்கள் தங்களுடைய வலது தோளில் சக்கரம் பொறிக்கப்பட்டபடி நிற்கின்ற ஒழுக்கம் உள்ளவர்களா ஆவர்; எப்போது என்று அடுத்து கூறுகிறார்.

வ்யாக்யானம் - (வலந்தாங்கு சக்கரம் இத்யாதி) - “வடிவாய் நின் வலமார்பினில் வாழ்கின்ற மங்கையும் பல்லாண்டு” என்னா, “வடிவார்சோதி வலத்துறையும் சுடராழியும் பல்லாண்டு” என்னுமாபோலே; இவரும் கீழ்ப்பாட்டிலே “திருமார்பனை” என்றார், இங்கே “வலந்தாங்கு சக்கரம்” என்றார். வலவருகே தரிக்கப்பட்ட திருவாழியையுடையனாய், அதுக்கு ஆச்ரயமான நீலமணிபோலே ச்ரமஹரமான வடிவழகையுடைய ஸர்வாதிகனுக்கு. (ஆளென்று) “ஸ்வருப ஜ்ஞாநம் முன்பாக அடிமை செய்கையே ப்ரயோஜநம்” என்றிருக்குமவர்களுடைய அடியார் எனக்கு ஸ்வாமிகள் என்கிறார். வ்ருத்தவா னபிமாநத்திலே ஒதுங்கும் இதுவேயிறே வேண்டுவது. அவர்கள் அவனிலும் உத்தேச்யராவர்களிறே.

விளக்கம் - (வலந்தாங்கு சக்கரம் இத்யாதி) - திருப்பல்லாண்டு (2) - வடிவாய் நின் வலமார்பினில் வாழ்கின்ற மங்கையும பல்லாண்டு - என்று கூறியதைத் தொடர்ந்து, வடிவார்சோதி வலத்துறையும் சுடராழியும் பல்லாண்டு - என்று உரைத்தது போன்று இவரும், கடந்த பாசுரத்தில் “திருமார்பனை” என்று அருளிச்செய்ததைத் தொடர்ந்து இந்தப் பாசுரத்தில் “வலந்தாங்கு சக்கரம்” என்று கூறுகிறார். வலது பாகத்தில் தாங்கப்பட்ட திருச்சக்கரத்தைக் கொண்டவனாக, இந்தச் சக்கரத்தாழ்வானுக்கு புகலிடமாக உள்ள நீலமணி போன்றதும், காண்பவர்கள் கண்களுக்கு இனிமையாகவும் களைப்பைப் போக்கவல்லதும் ஆகிய வடிவழகு கொண்ட மிகவும் உயர்ந்த ஸர்வேச்வரனுக்கு. (ஆளென்று) - “நாம் நம்முடைய ஆத்மாவிற்கு இயல்பாகவே உள்ள ஸ்வரூப ஞானத்தை அடைவதற்கு முன்பாக கைங்கர்யம் செய்தபடி இருத்தலே பயன்” என்று இருக்கும் அந்தத் தாழ்ந்த சண்டாளர்களுக்கும், ஒரு சிலர் அடியார்களாக இருப்பர்; அவர்களே எனது ஸ்வாமிகள் என்கிறார். ஸர்வேச்வரனிடம் புகுவது என்பது இதுவே ஆகிறது; அப்படிப்பட்டவர்கள் அவனைக் காட்டிலும் அடையத்தக்கவர்கள் அல்லவோ?

ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்
 ஸ்வாமி நம்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
 ஸ்வாமி வடக்குத்திருவீதிப்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
 ...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்வாமி திருவரங்கத்தமுதனார் அருளிச் செய்த

இராமானுச நூற்றந்தாதி

இதற்கு ஸ்வாமி பிள்ளைலோகம் ஜீயர் அருளிச் செய்த வ்யாக்யானம்
மூலமும், எளிய தமிழ்நடையும்
(பகுதி - 86)

81. சோர்வின்றி உன்தன் துணையடிக் கீழ் தொண்டுபட்டவர்பால்

சார்வின்றி நின்ற எனக்கு அரங்கன் செய்ய தாளிணைகள்

பேர்வின்றி இன்று பெறுத்தும் இராமானுச இனி உன்

சீர் ஒன்றிய கருணைக்கு இல்லை மாறு தெரிவுறிலே

விளக்கவுரை - மற்ற எந்த விஷயங்களிலும் மனதைத் திருப்பாமல், எம்பெருமானாரின் திருவடி நிழலில் மட்டுமே அடைக்கலம் என்று புகுந்த அவரது அடியார்களிடம் மட்டுமே நான் நீண்ட காலம் அண்டி நின்று, பகவத் விஷயமாகக் கூட ஏதும் செய்யாது இருந்தேன். அப்போது, திருவரங்கத்தில் கண்வளரும் அழகியமணவாளனின் திருமேனி நிறத்துக்கு ஏற்ப உள்ள அவனுடைய சிறந்த அழகான திருவடிகளை எனக்கு எம்பெருமானார் காட்டிக் கொடுத்தார். மேலும் அவனது திருவடிகளைப் பிரியாமல், எப்போதும் அவனுக்கு அடிமைத் தொண்டு செய்தபடி நான் இருக்கும் விதமாகவும் எம்பெருமானார் செய்தார். எம்பெருமானரே! இத்தனை கருணை பொழிந்த உம்முடைய கருணைக்கு ஒப்பு எனக் கூற ஏதும் இல்லை.

அவதாரிகை - கீழ்ப்பாட்டில் ஸர்வோத்தமரான எம்பெருமானாருடைய ஸம்பந்தி ஸம்பந்திகளுக்கே ஸர்வதேச ஸர்வகால ஸர்வாவஸ்தைகளிலும் ஸர்வகரணங்களாலும் ஸர்வவித கைங்கர்யங்களும் செய்யக்கடவேனென்று அவர்கள் பக்கலிலே தமக்குண்டான ஊற்றத்தைச் சொல்லி, இதிலே - எம்பெருமானார் திருமுகமண்டலத்தைப் பார்த்து இவ்வளவும் தேவரீர்க்கு

சேஷபூதராயிருக்கிறவர்கள் திறத்திலே அடிமைத் தொழில் செய்ய இசையாத வென்னை, தாம் உகந்தாரைத் தமக்கு அந்தபுர பரிகரமாக்குகிறவர்கள் விஷயத்தில் அடிமைப்படுத்துகைக்கு உத்தேசிக்கலாய், தன்னடியார்க்கடிமைப்படாதே யிருக்கிறவர்களுக்கு அந்தத் திருவடிகளை கொடுக்க இசையாதேயிருக்கிற பெரியபெருமானுடைய திருவடிகளிலே சேர்த்தருளின தேவீருடைய பரமக்ருபைக்கு ஒப்பில்லை என்கிறார்.

விளக்கம் - கடந்த பாசுரத்தில், “அனைத்துவிதங்களிலும் உயர்ந்தவராகிய எம்பெருமானாருடைய ஸம்பந்தம் பெற்றவர்களுடன் ஸம்பந்தம் பெற்றவர்களுக்கு அனைத்து இடங்களிலும், அனைத்து காலங்களிலும், அனைத்து நிலைகளிலும், அனைத்து உடல் உறுப்புக்களாலும், அனைத்துவிதமான கைங்கர்யங்களும் செய்யக் கடவேன்”, என்று அவர்களிடம் தமக்கு உள்ள ஆழ்ந்த ஈடுபட்டை உணர்த்தினார். இந்தப் பாசுரத்தில் எம்பெருமானாருடைய திருமுகத்தை நோக்கியபடி, “உமக்கு அடிமையாக நின்று கைங்கர்யம் செய்தபடி இருப்பவர்களுக்கு இதுவரை நான் எந்தவிதமான அடிமைத் தொழிலும் செய்யாமல் இருந்தேன். ஆனால் நீவிர் யாரை விரும்புகிறீரோ அவர்களை உம்முடைய அந்தரங்க கைங்கர்யம் செய்யும்படியாகச் செய்து, அவர்கள் விஷயத்தில் என்னை அடிமைப்படுத்தவேண்டும் என்று நீவிர் விரும்பினீர். ஆகவே தனது அடியார்களுக்கு அடிமைப்படாமல் உள்ளவர்களுக்குத் தனது திருவடிகளை அளிக்க விருப்பம் இன்றி உள்ளவனாகிய பெரியபெருமானுடைய திருவடிகளில் என்னைச் சேர்த்து வைத்தீர். உம்முடைய இந்தக் கருணைக்கு வேறு ஈடு இல்லை”, என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (சோர்வின்றியுன்றன் துணையடிக் கீழ்) “மயி ச அநந்ய யோகேந பக்தி: அவ்யபிசாரிணீ” என்று கீதாசார்யனருளிச் செய்தபடியே, வேறொரு விஷயத்திலும் மநஸ்ஸு பிரிந்து போகையன்றிக்கே, “க்ருத்வா மர்த்யமயீம் தநும் மக்நாந் உத்தரதே லோகாந் காருண்யாத் சாஸ்த்ர பாணிநா” என்று ஸர்வோத்தாரகரான தேவீருடைய சேர்த்தியழகையுடைத்தான திருவடிகளின் கீழே. (தொண்டுபட்டவர்பால்) “நிழலும் அடிதாரும் போலே” சேஷமாயிருக்குமவர்

பக்கல், “யுஷ்மத் பாதாரவிந்த யுகளம் பஜதாம் குருணாம் கூராதிநாத குருகேச முக ஆத்ய பும்ஸாம்” என்று சொல்லப்பட்ட மஹத்துக்கள் விஷயத்திலேயென்றபடி.

விளக்கம் – (சோர்வின்றி உன்தன் துணையடிக் கீழ்) - கீதை (8-10) – மயி ச அநந்ய யோகேந பக்தி: அவ்யபிசாரிணீ – என்னிடம் வேறு எதனையும் குறித்து எண்ணாத பக்தி கொண்டபடி - என்று ஸ்ரீமத் பகவத்கீதையில் ஸர்வேச்வரன் அருளிச்செய்தபடியே, வேறு எந்த ஒரு விஷயத்திலும் மனம் நிலைதடுமாறிச் சொல்லாமல், ஜயாக்ய ஸம்ஹிதை – ஸாக்ஷாத் நாராயணோ தேவ: க்ருத்வா மர்த்யமயீம் தநும் மக்நாந் உத்தரதே லோகாந் காருண்யாத் சாஸ்த்ர பாணிநா – ஸ்ரீமந்நாராயணன் தனது கருணையால் தூண்டப்பட்டு, மனித உருவம் எடுத்து, ஸம்ஸாரம் என்னும் ஸமுத்திரத்தில் குதித்து, ஜீவாத்மாக்களை சாஸ்த்ரம் என்னும் தனது திருக்கரங்களால் உயர்த்துகிறான் - என்பதற்கு ஏற்ப அனைவரையும் மேலே உயர்த்துபவராகிய உம்முடைய சேர்த்தி அழகை அனுபவிக்கும்படியாக உம்முடைய திருவடிகளின் கீழே. (தொண்டுபட்டவர்பால்) - பெரிய திருவந்தாதி (31) – நிழலும் அடிதாறும் - என்பது இருப்பது போன்று, அவர்களிடம் அடிமையாக உள்ளவர்களிடம். யதிராஜ விம்சதி (3) - வாசா யதீந்த்ர மநஸா வபுஷா ச யுஷ்மத் பாதாரவிந்த யுகளம் பஜதாம் குருணாம் கூராதிநாத குருகேச முக ஆத்ய பும்ஸாம் பாதாநு சிந்தந பர: ஸததம் பவேயம் - யதிகளின் அரசரே! என்னுடைய மனம் எப்போதும் உம்மால் நியமிக்கப்பட்ட குருபரம்பரையில் தொடர்கின்ற ஆசார்யர்களின் தாமரை போன்ற திருவடிகளையே எண்ணியபடி இருத்தல் வேண்டும். கூரத்தாழ்வான், திருக்குருகைப்பிரான்பிள்ளான் போன்றவர்கள் தங்கள் வாக்கு, மனம், செயல் ஆகிய மூன்றாலும் உனது திருவடிகளிலேயே நிலைத்து நின்றனர். இவர்களது திருவடிகள் எனது எண்ணத்தில் எப்போதும் நிலைக்கவேண்டும் - என்று கூறப்பட்ட கூரத்தாழ்வார் முதலானவர்கள் விஷயத்தில் என்றபடி.

வ்யாக்யானம் - (சார்வின்றி நின்ற) சேருதலின்றிக்கேயிருக்கிற. (எனக்கு) அநாதிகாலமே தொடங்கி, எம்பெருமானாரை ஆசிரயிக்குமளவும், “தஸ்மாத் மத்பக்தபக்தாச்ச பூஜநீயா விசேஷத: “என்கிறவர்த்தத்தை யறியாதே, “ந நமேயம்” என்று ப்ரதிகூலனாய்ப் போந்த அடியேனுக்கு. (அரங்கன் செய்ய தாளிணைகள்) ஜீவந ஹேதுவாய் போக்யமுமாயிருக்கிற சோற்றிலே ரோகோல்பணத்தாலே அருசி பிறந்தவனுக்கு விரகனான வைத்தியன் கையிலே காட்டிக் கொடுக்கும் மாதாவைப்

போலே “மம மத்பக்தபக்தேஷு ப்ரீதிரப்யதிகா பவேத்” என்றும், “அடியார்க்கு என்னை ஆட்படுத்த விமலன்” என்றும், “உன் அடியார்க்கு ஆட்படுத்தாய்” என்றும் சொல்லுகிறபடியே ஸ்வாச்சரிதர் பக்கலிலே அதிவ்யாமுக்த்தராய், தாம் உகந்தாரைத் தம்மடியார்க்கு “ஏழாள்கால்” அடிமைப்படுத்தும் பரிமாற்றமறியும் விரகராய், “செடியார் வினைகள் தீர் மருந்தே” என்றும், “மருந்தே நங்கள் போக மகிழ்ச்சிக்கு” என்றும் சொல்லுகிறபடியே பகவத்சேஷத்வத்துக்கும் பாகவத சேஷத்வத்துக்கும் இசையாதொழிகையாகிற துஷ்கர்மங்களடங்கலும் நசிக்கும்படி கடாசுஷித்தருளும் பெரியபெருமானுடைய திருமேனி நிறத்துக்கு பரபாகமாய், சிவப்பையும் சேர்த்தியழகையுமுடைய திருவடிகளை. காட்டிக் கொடுத்தவற்றை.

விளக்கம் – (சார்வின்றி நின்ற) - சேருதல் என்பது இல்லாமல் உள்ள. (எனக்கு) - எல்லையற்ற காலமாகத் தொடங்கி, எம்பெருமானாரை அண்டி நின்ற காலம் முடிய, மஹாபாரதம் ஆச்வமேதிகபர்வம் (116-23) - தஸ்மாத் மத்பக்தபக்தாச்ச பூஜநீயா விசேஷத: - எனது அடியார்களை ஆகவே நன்கு ஆராதிக்க வேண்டும் - என்பதன் பொருள் அறியாமல், இராமாயணம் யுத்தகாண்டம் - ந நமேயம் - யாரையும் வணங்கமாட்டேன் - என்பது போன்று எதிராகவே நின்ற எனக்கு. (அரங்கன் செய்ய தாளிணைகள்) - உயிர் வாழ அவசியமாகவும், இன்பமாகவும் உள்ள உணவின் மீது, அஜீர்ணம் காரணமாக பிடித்தம் இன்மை ஏற்படும் ஒருவனுக்கு, மருந்து அளித்து அதனை நீக்குவதற்கு ஏற்றவனாகிய வைத்தியன் ஒருவனிடம் அழைத்துச் செல்லும் தாயைப் போன்று, மஹாபாரதம் ஆச்வமேதிகபர்வம் (116-23) - மம மத்பக்தபக்தேஷு ப்ரீதிரப்யதிகா பவேத் -எனது அடியார்கள் மீது பக்தியுள்ளவர்களிடம் எனக்கு அதிகமான ப்ரேமை உள்ளது - என்றும், அமலனாதிபிரான் (1) - அடியார்க்கென்னை ஆட்படுத்த விமலன் - என்றும், திருப்பள்ளியெழுச்சி (10) - உன்னடியார்க்கு ஆட்படுத்தாய் - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப தன்னுடைய அடியார்களிடம் மிகுந்த அன்பு கொண்டவனாகவும்; தம்மால் விரும்பப்படும் அடியார்களுக்கு அடியார்களாக உள்ளவர்களுக்கு ஏழு தலைமுறை முடிய அடிமைத்தனம் செய்தபடி உள்ளவிதத்தில் மாற்றவல்ல வழி அறிந்தவனாகவும்; திருவாய்மொழி (6-10-7) - செடியார் வினைகள் தீர்மருந்தே - என்றும், திருவாய்மொழி (9-3-4) - மருந்தே நங்கள் போக மகிழ்ச்சிக்கு - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப பகவத் அடிமைத்தனம் மற்றும் பாகவத அடிமைத்தனம் ஆகிய எதற்கும் சம்மதிக்காமல் இருப்பதற்குக்

காரணமாக உள்ள தீயகர்மங்கள் அனைத்தையும் அடியுடன் அழித்து, கடாசுஷிப்பவனும் ஆகிய பெரியபெருமானுடைய திருமேனி நிறத்திற்குச் சேரும்விதத்தில், சிகப்பு மற்றும் சேர்த்தி அழகு கொண்ட உம்முடைய திருவடிகளை எனக்குக் காண்பித்துக் கொடுத்தருளிய.

வ்யாக்யானம் - (பேர்வின்றி) ஒருகாலமும் விட்டு நீங்காதபடியாக. பேருதல் - நீங்குதல். (இன்று பெறுத்தும்) இப்போது நிழலும் அடிதாறும் போலே சேஷபூதனாயிருக்கிற இந்த மஹாபலத்தைப் பெறுவித்த. பலிப்பித்தருளின. (இராமாநுசா) எம்பெருமானாரே. (இனியுன் சீரொன்றிய கருணைக்கு) “உபாயேநது யச்சக்யம் ந தச்சக்யம் பராக்ரமை:” என்னும்படி விரகாலே “த்வத் தாஸ தாஸ கணாநா சரம அவதௌ யஸ் தத் தாஸதைக ரஸதா அவிரதா மம அஸ்து” என்று அத்யந்த ப்ரார்த்தநீயமான சரம பர்வநிஷ்டர்க்கு ஊற்றுவாயான ப்ரதம பர்வத்திலே நிற்கும்படி திருத்தியருளிய பின்பு. இப்படி க்ருஷி பண்ணியருளின தேவரீருடைய மஹாப்ரபாவதியாயிருக்கிற க்ருபைக்கு. சீர் - அழகும், மஹத்வமும். ஒன்றுதல் - கூடுதல். தெரிவுறில் -ஆராய்ந்து பார்க்குமளவில். தெரிதல் -ஆராய்தல். (மாறு இல்லை) ஒப்பில்லை. “ஸித்திர்பவதி வா நேதி ஸம்சய: அச்யுத ஸேவிநாம்” என்கையாலே, தென்னரங்கர் சீருளும் இது தனக்கு ஒப்பாகமாட்டாதென்று காணும் இவருடைய திருவுள்ளத்திலோடுகிறது. “ந ஸம்சய: அத்ர தத்பக்த பரிசர்யா ரதாத்மநாம்” என்று சொல்லுகையாலே இவ்வர்த்தம் ஸம்ப்ரதிபந்நமிறே. மாறு - ஒப்பு.

விளக்கம் - (பேர்வின்றி) - எப்போதும் நீங்காதபடி. (இன்று பெறுத்தும்) - நிழலும் அடிதாறும் என்பதற்கு ஏற்ப அடிமையாக உள்ள இந்த உயர்ந்த பலனை எனக்கு ஏற்படுத்திக் கொடுத்த. (இராமாநுசா) - எம்பெருமானாரே. (இனியுன் சீரொன்றிய கருணைக்கு) - உபாயேநது யச்சக்யம் ந தச்சக்யம் பராக்ரமை: - என்பதற்கு ஏற்ப தகுந்த வழி மூலம், யதிராஜ ஸப்ததி (16) - சப்தாதி போக விஷயா ருசி: அஸ்மதீயா நஷ்டா பவதி இஹு பவத் தயயா யதீந்த்ர த்வத் தாஸ தாஸ கணாநா சரம அவதௌ யஸ் தத் தாஸதைக ரஸதா அவிரதா மம அஸ்து - யதிராஜரே! அழியக்கூடிய உலக இன்பங்கள் மீது எனக்கு ஏற்படும் பற்றுகளை நீக்க நீயே அருளவேண்டும். இத்தகைய இன்பங்கள் பின்வரும் நாட்களில் துன்பமே ஏற்படுத்துவதால், இவற்றை உனது கருணை மூலம் நீக்கவேண்டும். என்னை உனது தொண்டனுக்குத் தொண்டனாகக் கொள்ளவேண்டும். இதன் மூலம் நான்

உன்னைச் சரணம் என்று பற்றும்படி செய்யவேண்டும். உனக்கு அர்ப்பணிக்க என்னிடம் ஏதும் இல்லை. ஆகவே என்னிடம் இருந்து ஏதனையும் எதிர்பாராமல் உள்ள உனது கருணை மட்டுமே கொண்டு என்னை நீ காக்க வேண்டும் – என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப எல்லையில்லாத, வேண்டக்கூடியதான பக்தியின் இறுதி நிலையான பாகவத பக்திக்கு முதல் நிலையாக உள்ள பகவத் பக்தியில் நிலைநிற்கும்படியாக என்னைத் திருத்திய பின்னர், இவ்விதம் செய்தருளிய உம்முடைய மிகவும் உயர்ந்த கருணைக்கு, நன்கு ஆராய்ந்து பார்த்தாலும், (மாறு இல்லை) – ஒப்பு இல்லை. சாண்டில்யஸ்ம்ருதி (1-95) - ஸித்திர்பவதி வா நேதி ஸம்சய: அச்யுத ஸேவிநாம் – எம்பெருமாளை அடைந்தவர்களுக்கு பலன் கிட்டுமா என்ற ஐயம் உண்டாகலாம் – என்பதால், “தென்னரங்கன் சீர் அருளும் இவருடைய கருணைக்கு ஒப்பாகாது” என்பதற்கு ஏற்ப உள்ள அரங்கனின் கருணையும் கூட இவருடைய கருணைக்கு ஒப்பாகாது என்று அமுதனார் எண்ணுகிறார். சாண்டில்யஸ்ம்ருதி (1-95) - ந ஸம்சய: அத்ர தத்பக்த பரிசர்யா ரதாத்மநாம் – அவன் அடியார்களுக்குத் தொண்டு செய்வதில் விருப்பம் உள்ளவர்களுக்கு பலன் கிட்டுமா என்ற ஐயமே அவசியம் இல்லை – என்பதன் மூலம் இந்தக் கருத்து தானாகவே வெளிப்படும் அல்லவோ?

வ்யாக்யானம் – அன்றிக்கே “அரங்கன் செய்ய தாளிணைகள் - பேர்வின்றி – சோர்வின்றி யுன்றன் துணையடிக் கீழ் தொண்டுபட்டவர்பால் சார்வின்றி நின்றவெனக்கு - இன்று பெறுத்தும் இராமானுச - உன் சீரொன்றிய கருணைக்கு – தெரிவுறில் - மாறு இல்லை” என்று அந்வயித்து, பகவத் சேஷத்வத்துக் கிசைகையாலே, பெரியபெருமானுடைய திருவடிகளிலே ஸக்தனாய் அந்த கர்வத்தாலே ததீயருடைய ப்ரபாவத்தை அறியப் பெறாதே தேவரீர் திருவடிகளுக்கு சேஷமாயிருப்பார் பக்கல் சேராதொழிந்த வெனக்கு அத்தை இன்று லபித்தருளின தேவரீருடைய அப்ரதிம ப்ரபாவதியான க்ருபைக்கு, ஆராய்ந்து பார்க்கில் ஒருவரும் ஸத்ருசரில்லையென்று பொருள் சொல்லவுமாம்.

விளக்கம் – அல்லது வேறுவிதமாகவும் பொருள் கூறலாம். இந்தப் பாசுரத்தை, “அரங்கன் செய்ய தாளிணைகள் - பேர்வின்றி – சோர்வின்றி யுன்றன் துணையடிக் கீழ் தொண்டுபட்டவர்பால் சார்வின்றி நின்றவெனக்கு - இன்று பெறுத்தும் இராமானுச - உன் சீரொன்றிய கருணைக்கு – தெரிவுறில் - மாறு இல்லை” என்று

வரிசைப்படுத்தி, பகவத் அடிமைத்தனத்திற்கு ஏற்ப உள்ளதால், பெரியபெருமானுடைய திருவடிகளில் ஈடுபட்டு நின்று, அந்தக் கர்வத்தால் அவனுடைய அடியார்களின் ப்ரபாவத்தை அறியாமல் இருந்தேன். இதனால் உம்முடைய திருவடிகளில் கைங்கர்யம் செய்தபடி உள்ளவர்களுடைய ப்ரபாவத்தையும் அறியாமல், அவர்களிடம் நான் சேராமல் இருந்தேன். இப்படிப்பட்ட எனக்கு அவற்றை அளித்த உதவிய உம்முடைய ஈடில்லாத கருணைக்கு வேறு யாரும் நிகர் இல்லை என்றும் பொருள் கூறலாம்.

ஸ்வாமி திருவரங்கத்தமுதனார் திருவடிகளே சரணம்

ஸ்வாமி பிள்ளைலோகம் ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்

...தொடரும்